

HLAPEC DAJE NAPITNINO

(ŠALJIVA ZGODBA)

Pri zdravniku dr. Lipetu Trski, navdušenem lovcu, je služil za hlapca Drejče Kumara, znan navihanec in veteranjak. Čeprav doma iz hribovskih krajev, je bil fant bistroumen in je mnogokrat komu tako zagodel, da je spravil v dobro voljo vse, najbolj pa seveda svojega gospodarja doktorja Trsko, ki je bil izredno vesel vsake posrečene šale.

Župnik gospod Tomaž je bil odličen zdravnikov prijatelj. Večkrat sta tičala moža skupaj in modrovala. Kadar je prinesel doktor Trska domov kaj prida plena, se je spomnil gospoda župnika in poslal v župnišče fazana, zajca, kos srne ali raco. Za nosača je bil hlapec Drejče Kumara.

»Le, kako so naš župnik skopi. Tolikokrat sem jim že prinesel darila, pa še nikoli niso segli v žep in mi stisnili v roke napitnino. Tako ne bo šlo več dalje!«... se je jezil Drejče sam pri sebi in je sklenil, da bo ozdravil pozabljivega gospoda.

Spet nanese prilika, da je doktorju Trski padlo na lovu več zajcev, kakor pa jih je rabil za domačo kuhinjo.

»Tegale pa naj nese Drejče župniku Tomažu«, ukaže srečni lovec in izbere rejenega dolgouhca in ga pomakne v stran.

Brž so poklicali Drejčka in so ga poslali z zajcem v župnišče.

Drejče je koval po poti naklepe, kako bo spomnil gospoda župnika, da mu gre za donašanje daril napitnina.

Župnik Tomaž je sedel v svoji sobi, ko je došel Drejče v župnišče. Fant niti ne potrka niti se ne odkrije, ampak glasno in telebanasto plane v župnikovo sobo. Stari gospod se zdrzne ob vstopu neolikanega hlapca. Še bolj pa se razjezi, ko zažene hlapec doktorjevo darilo na mizo, kjer je imel gospod župnik nekaj knjig, časopisov in čašo vina. Z glasnim žvenketom se je zakotalila čaša na tla, vino se je razlilo in na tleh so pričale črepinje o neolikanem hlapcu... Knjige in časopisi pa so bili polni krvavih madežev, kajti je bilo v rani ustreljenega zajca še nekaj sveže krvi.

Debelo gleda župnik nerodnega hlapca in mu zaluči v obraz: »Take neotesanosti pa te gotovo ni naučil tvoj miroljubni in prijazni gospod.«

Drejče pa zamomlja nekaj nerazumljivih besed v svojo brado.

»Kaj naj pomeni tvoja neotesanost?«... zavpije jezo gospod Tomaž, ki ga je hlapčevo brundanje še bolj ujezilo.

Prinašalec pa spet znova zamomlja nekaj nerazumljivih besed.

»Naučil te bom lepega vedenja«, se tiho odloči gospod župnik, na glas pa reče: »T' se pa nisi še prav nikoli spodobno vedel. Pokazal ti bom, kako se moraš obnašati, če prideš v tujo hišo.«

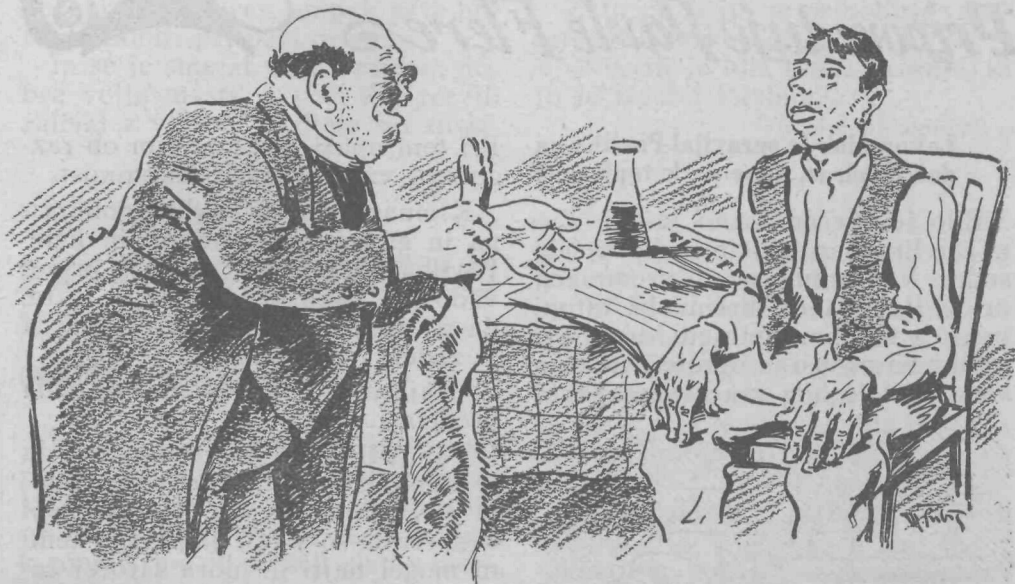
Pred surovega hlapca potisne župnik stol in mu veli, naj sede.

Drejče Kumara se spusti nerodno na stol, župnik Tomaž pa stopi

pred vrata svoje sobe in jih zapre. Nato pa potrka narahlo na vrata.

»Le notri«, se odzove hlapec Drejče in v očeh se mu veselo za-iskri.

čakaj malo!... Dobremu gospodu doktorju se za darilo prav lepo zahvalim« — nato pa seže v žep, povleče kovača in ga stisne župniku v roko rekoč: »Na, tale drobiž pa

Župnik Tomaž se hlapcu ponižno priklanja in previdno drži darilo, ki ga je bil malo prej prinesel doktorjev hlapec.

»Moj gospodar, premilostni zdravnik gospod doktor Trska, vas prav lepo pozdravljajo« — župnik Tomaž se ves čas ponižno priklanja — »in vam pošiljajo tole divjачino.« Z lahkimi koraki se bliža nato gospod župnik k hlapcu Drejčetu, ki sedi nepremično v stolu. Z iztegnjenima rokama mu ponuja zajca in govori: »Moj gospodar želi, da vam darilo dobro tekne.«

Župnik položi nato zajca rahlo na vogal mize, se globoko prikloni, naglo se nato obrne in se odpravi k vratom.

Zdajci pa plane Drejče Kumara hitro s stola in zakliče »Stoj! Po-

je zate, ker si tako prijazen in si prinesel darilo... Pojdi in srkni kupico vina na moje zdravje...«

Župnik Tomaž se je začudil, ko ga je hlapec poklical nazaj, ko pa mu je stisnil v roke napitnino, se je zasmel na vse grlo. Šele tedaj se je zavedel, da ga je zviti hlapec ujel na njegov lasten trnek.

Tudi sam je segel nato v žep in je stisnil prebrisanemu hlapcu nekaj drobiža. Odslej ni Drejče iz župnišča nikoli odšel praznih rok. Župnik ni imel od tedaj nikoli več povoda, da bi se jezil zaradi hlapčeve neotesanosti, niti Drejče zaradi župnikove skoposti.

Najbolj pa se je smejal Drejčevemu domisleku njegov gospodar doktor Lipe, ko mu je opisoval župnik Tomaž, kako ga je neotesani hlapec naučil dajati napitnino.